

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/192/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2017200313
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2017200313.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Martina Valentová a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci žalobcov: 1. C. Y., nar. XX.X.XXXX, bytom H., R. XX/XX, 2. Dr. R. Q., nar. XX.X.XXXX, bytom SRN, K., G. XXB, obaja zastúpení spoločnosťou: LAW FIRM Trenčín, s.r.o., so sídlom Trenčín, Mierové námestie 37, IČO: 36 856 240, proti žalovaným: 1. Hydromeliorácie, štátny podnik, so sídlom Bratislava, Vrakúnska 29, IČO: 35 860 839, zastúpenému spoločnosťou: advocatius, s.r.o., so sídlom Bratislava, Palackého 12, IČO: 36 868 752, 2. Richter Rasen Slovakia, s.r.o., so sídlom Závod 154, IČO: 31 377 017, zastúpeného spoločnosťou: mzlegal, s.r.o., so sídlom Malacky, Bernolákova 2425/2, IČO: 36 861 529, o zdržanie sa zásahov do vlastníckeho práva, na odvolanie oboch žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Senica č.k. 5C/174/2008-449, zo dňa 14.1.2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie

- v časti prvej výrokovej vety, ktorou bola žaloba zamietnutá a štvrtej výrokovej vety, ktorou bolo rozhodnuté o náhrade trov konania štátu **p o t v r d z u j e**,
- v časti druhej a tretej výrokovej vety, ktorou bolo rozhodnuté o náhrade trov konania strán **r u š í a** v zrušenom rozsahu vec **v r a c i a** súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie,
- v časti piatej a šiestej výrokovej vety, ktorou bola žalobcom 1 a 2 uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok, **r u š í**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku rozhodol nasledovne: „Súd návrh navrhovateľov v 1. a 2. rade v celom rozsahu zamietla. Navrhovatelia v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť odporcovi v 1. rade spoločne a nerozdielne náhradu trov konania, a to náhradu trov právneho zastúpenia v sume 1.167,05 Eur právnenému zástupcovi odporcu v 1. rade advokátskej kancelárii advocatius, s.r.o., do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Navrhovatelia v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť odporcovi v 2. rade spoločne a nerozdielne náhradu trov konania, a to náhradu trov právneho zastúpenia v sume 967,09 Eur a iných trov konania v sume 33,- Eur zaplatenej za súdny poplatok právnenému zástupcovi odporcu v 2. rade advokátskej kancelárii mzlegal, s.r.o. do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Navrhovatelia v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne náhradu trov konania štátu v sume 117,22 Eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, na účet Okresného súdu Senica. Navrhovateľ v 1. rade je povinný zaplatiť súdny poplatok z návrhu na vypratanie nehnuteľnosti v sume 99,50 Eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, na účet Okresného súdu Senica. Navrhovateľka v 2. rade je povinná zaplatiť súdny poplatok z návrhu na vypratanie nehnuteľnosti v sume 99,50 Eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, na účet Okresného súdu Senica.“

2. Súd pri rozhodnutí vychádzal z výsledkov vykonaného dokazovania, ktorými mal za preukázané, že žalobcovia 1 a 2 sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností nachádzajúcich sa v Obci a k.ú. I. G. N.,

zapísaných na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom Senica, Katastrálny odbor, a to parciel registra „C“ parcela č. 8463/2 o výmere 15695 m² - vodné plochy, parcela č. 8464/4 o výmere 6533 m² - trvalé trávnaté porasty, parcela č. 8464/13 o výmere 17 m² - zastavané plochy a nádvoría, parcela č. 8464/14 o výmere 25 m² - zastavané plochy a nádvoría, parcela č. 8464/15 o výmere 613 m² - zastavané plochy a nádvoría, parcela č. 8464/16 o výmere 137 m² - zastavané plochy a nádvoría, parcela č. 8464/17 o výmere 41 m² - zastavané plochy a nádvoría, parcela č. 8464/18 o výmere 3545 m² - trvalé trávnaté porasty, parcela č. 8464/19 o výmere 312 m² - ostatné plochy, parcela č. 8464/20 o výmere 139 m² - ostatné plochy a parcela č. 8464/21 o výmere 54 m² - trvalé trávnaté porasty, a to každý v podiele 1/2-iny. Navrhovateľ v 1. rade je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v Obci a k.ú. I. G. N., zapísanej na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom Senica, Katastrálny odbor, a to vodnej plochy na parcele registra „C“ parcelné č. 8462/2 o výmere 2272 m² - vodné plochy. Odporca v 1. rade je výlučným vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v Obci a k.ú. I. G. N., zapísaných na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom Senica, Katastrálny odbor, a to vodohospodárskych objektov (vodojem, čerpacia stanica a iné) so súpisným č. XXX postavených na parcele registra „C“ parcelné č. 8464/16 o výmere 137 m² - zastavané plochy a nádvoría, ktorej podielovými spoluvlastníkmi sú navrhovatelia v 1. a 2. rade, a to každý v podiele 1/2-iny. Odporca v 1. rade je štátnym podnikom, ktorý vznikol k 1.7.2003 rozhodnutím MP SR č. 2018/03-420/116 zo dňa 11.3.2003 a bol založený za účelom uspokojovania verejnoprospešných záujmov, v súlade so Zákonom č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku a spravuje majetok nachádzajúci sa vo vlastníctve štátu. Predmetom činnosti odporcu v 1. rade je najmä výkon správy hydromelioračných zariadení v rozsahu voľnej živnosti, prevádzkovanie závlahových a odvodňovacích zariadení a oprava a údržba závlahových a odvodňovacích zariadení. Na parcele č. 8464/16 je umiestnená čerpacia stanica, ktorú skutočnosť potvrdzuje LV č. XXXX pre k.ú. I. G. N.. Jedná sa o majetok patriaci do vlastníctva štátu, ktorého správcom je odporca v 1. rade. V uvedenom katastrálnom území I. G. N. boli v roku 1975 ukončené rozsiahle vodohospodárske úpravy. Na predmetnú vodnú stavbu ZP Sekule - Malé Leváre bolo vydané vodoprávne povolenie Oborom vodného hospodárstva pre veci poľnohospodárstva a lesníctva ONV v Senici pod č. E/10/1967 zo dňa 17.6.1967 vtedajšiemu investorovi stavby Poľnohospodárska investorská správa Bratislava v zmysle ustanovenia Zákona č. 11/55 Zb. o vodnom hospodárstve v znení so Zákonom č. 12/59 Zb. V súlade s týmto povolením pozostáva závlahová stavba z nasledovných základných objektov: 1. Čerpacia stanica (ďalej len „ČS“), 2. stavebná časť - V4 N2 Závod ev. č. 5208 253 035 - parc. č. 8464/16, 3. ČS technologická časť ev. č. 5208 253 035 - parc. č. 8464/17, 4. Trafostanica ev. č. 5208 253 034 - parc. č. 8464/17, 5. Príjazdová cesta k ČS V4 N2 ev. č. 5208 253 035 - parc. č. 8464/4, 6. Závlahový prívodný kanál Čekr ev. č. 5208 253 037 - parc. č. 8463/2, 7. Rúrová sieť 4 ev. č. 5208 253 038, 8. Ostatné technologické časti a objekty, dvor - parc. č. 8464/13, 8464/14, 8464/15. Výstavba vodnej stavby bola ukončená v roku 1975 na základe spracovaného projektu - zhotoviteľ Hydroprojekt Brno pod č. VII-1886-V. Po ukončení bola stavba uvedená do trvalej prevádzky s povolením odberu vody v zmysle vtedajšieho vodného Zákona č. 138/1973 Zb. Správcom tohto majetku štátu bola Štátna melioračná správa v Bratislave (ŠMS). Pre zabezpečenie prevádzky vodnej stavby ZP Sekule - Malé Leváre bol ONV Senica, odborom poľnohospodárstva, lesného a vodného hospodárstva dňa 22.6.1977 pod č. Vod. 99/77-3 E 22 schválený manipulačný poriadok v zmysle Zákona č. 138/73 Zb. o vodách a Zákona č. 135/74 Zb. o štátnej vodnej správe vo vodnom hospodárstve. Po roku 1989 predmetný majetok štátu po zániku ŠMS Bratislava spravovalo viacero subjektov. V roku 1993 uvedený majetok štátu prevzalo do svojej správy Povodie Dunaja, š.p. Bratislava. V roku 2003 v zmysle rozhodnutia MP SR č. 2019/03-420/117 z 11.3.2003 ako zakladateľa štátneho podniku Hydromeliorácie, š.p. bol hydromelioračný majetok štátu delimitovaný Súhrnným zisťovacím a odovzdávajúcim protokolom o delimitácii majetku, práv, záväzkov vrátane pracovno-právnych vzťahov medzi Slovenským vodohospodárskym podnikom, š.p. Banská Štiavnica a preberajúcim Hydromeliorácie, š.p. Bratislava zo dňa 15.8.2003. Z delimitačného protokolu vyplýva, že objekt Závlahový prívodný kanál Čekr s ev. č. 5208 253 038 nebol delimitovaný na odporcu v 1. rade, ale zostal naďalej v správe Slovenského vodohospodárskeho podniku, š.p. Žilina, odštepny závod Bratislava. Tento kanál zabezpečuje prívod závlahovej vody z Malolevárskeho kanála do areálu ČS V4 N2 Závod. Uvedené tvrdenie preukazuje Protokol č. 12008/2002/Z z vnútropodnikového fyzického odovzdania a prevzatia majetku hlavných melioračných zariadení medzi vnútornými organizačnými jednotkami Slovenského vodohospodárskeho podniku, š.p. Banská Štiavnica zo dňa 30.12.2002. Súčasťou delimitačného protokolu bola aj písomná dokumentácia súvisiaca s majetkoprávnou agendou predmetnej stavby. V súlade s touto dokumentáciou požiadal odporca v 1. rade o zápis Geometrického plánu č. 31738761-3/1995 do Katastra nehnuteľností podľa zameraného skutkového stavu areálu čerpacej stanice a prislúchajúcich objektov. Objektom čerpacej stanice bolo Rozhodnutím Obce I. G. N. o určení súpisného čísla stavbe č. XXX/XX zo dňa 1.6.1998 pridelené súpisné číslo XXX. Správa

katastra zapísala budovu čerpacej stanice a jej objekty do LV č. XXXX a geometrický plán do KN. Súčasťou objektovej skladby je aj príjazdová cesta k čerpacej stanici V4 N2 Závod, ktorú predchádzajúci správca nedopatrením nezahrnul do vypracovaného geometrického plánu. Predmetná čerpacia stanica je v zmysle § 52 ods. 1 písm. f) Zákona č. 364/2004 Z.z. o vodách vodnou stavbou a vznikla na základe rozhodnutia o umiestnení stavby č.j.: Výst. 3974/65. Dňa 27.9.1965 Okresný národný výbor - odbor výstavby v Senici vydal územné rozhodnutie o umiestnení stavby č.j.: Výst. 3974/65, a to konkrétne o umiestnení stavby: závlaha pozemkov Sekule - Malé Leváre, k.ú. H., Y., G., I. G. N., D. W., I. W. a F. a umiestnenie čerpacích staníc na parcele č. 7555 - k.ú. H., na parcele č. 10100/1- k.ú. Y., na parcele č. 5097- k.ú. G., na parcele č. 8464/4 - k.ú. I. N., na parcele č. 791 - k.ú. I. N. a na parcele č. 3400 - k.ú. I. W. pre investora Poľnohospodársku investorskú správu Bratislava ako právneho predchodcu odporcu v 1. rade Štátnu melioračnú správu. Po zrušení Štátnej melioračnej správy prevzal majetok, práva a záväzky Slovenský pozemkový fond, následne Povodie Dunaja, š.p. Bratislava, po ňom Slovenský vodohospodársky podnik, š.p. a v súčasnosti je správcom odporca v 1. rade. Dňa 8.12.1998 boli v súlade s vypracovaným geometrickým plánom uzatvorené dve nájomné zmluvy medzi vtedajšími vlastníkmi pozemkov R. Y. a D. Y. (právnymi predchodcami navrhovateľov v 1. a 2. rade) ako prenajímateľmi a vtedajším správcom majetku Slovenským vodohospodárskym podnikom, š.p. Bratislava (právnym predchodcom odporcu v 1. rade) ako nájomcom, na základe ktorých prenajímateľa prenechali do užívania nájomcovi pozemky zapísané na LV č. XXXX za nájomné vo výške 15,- Sk ročne. Nájomná zmluva bola uzavretá na dobu 5 rokov, ktorá začala plynúť odo dňa podpisu zmluvy zmluvnými stranami. Nájomný vzťah skončil uplynutím doby, na ktorú sa dojednal. Odporca v 2. rade spoločnosť Richter Rasen Slovakia, s.r.o. prevádzkovala závlahovú stavbu v súlade s nájomnou Zmluvou č. 018/NAJ/2007 zo dňa 26.4.2007 uzavretou medzi odporcom v 1. rade ako prenajímateľom a odporcom v 2. rade ako nájomcom. Odporca v 1. rade prenajal odporcovi v 2. rade technicko - prevádzkové celky hlavných závlahových zariadení s príslušnou objektovou skladbou, a to areál čerpacej stanice, stavby ZP Sekule - Malé Leváre I. - V4 N2 Závod, evidenčné č. stavby 5208 253 032 o celkovej výmere závlah 723 ha a stavby ZP Sekule - Malé Leváre I. - V5 Malé Leváre, evidenčné č. stavby 5208 253 044 o celkovej výmere závlah 1023 ha. V roku 2008 sa uskutočnilo niekoľko spoločných rokovaní medzi navrhovateľom a odporcom v 1. rade, ktorých predmetom bolo rokovanie o výške nájomného za pozemky, na ktorých je lokalizovaná predmetná čerpacia stanica a o existencii cesty vedúcej na čerpaciu stanicu, pričom nedošlo k vzájomnej dohode o výške nájomného ani k vzájomnému odsúhlaseniu a podpísaniu zápisu z rokovania. V zmysle listu obchodnej spoločnosti ASPARAGUS, spol. s r.o., so sídlom vo Veľkých Levároch 1135 zo dňa 12.4.2011, adresovaného navrhovateľovi v 1. rade, práve tento subjekt podniká na pozemkoch navrhovateľov v 1. a 2. rade od apríla, resp. od mája 2011.

3. Právne súd vec posúdil aplikáciou ust. § 123 a § 126 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj OZ), § 52 ods. 1 písm. f), § 53, § 53a zák. č. 364/2004 Z.z. o vodách... Z vykonaného dokazovania súd vyvodil právny záver, že žaloba žalobcov nie je dôvodná. Súd žalobu žalobcov 1 a 2 voči žalovanému 1 v celom rozsahu zamietol z dôvodu, že uloženie zákazu žalovanému 1 vstupovať na pozemky, ktoré sú predmetom konania, je v rozpore s ust. § 53 a § 53a zák. č. 364/2004 Z.z., pretože žalovaný 1 ako správca čerpacej stanice - vodnej stavby je v zmysle ust. § 53 Vodného zákona povinný udržiavať vodnú stavbu v riadnom stave a zabezpečovať jej údržbu a prevádzku, ako i zabezpečovať odborný technicko-bezpečnostný dohľad nad jej prevádzkou a žalovaní 1 a 2 sú povinní priamo zo zákona v zmysle § 53a vodného zákona ako vlastníci pozemku strpieť hydromelioračnú stavbu na svojom pozemku, ako i strpieť, aby žalovaný 1 ako správca tejto stavby v nevyhnutnej miere vstupoval na pozemky, kde sa táto stavba nachádza a to v súvislosti s jej prevádzkou, rekonštrukciou, prekládkou, údržbou alebo opravou. Z rovnakých dôvodov súd zamietol žalobu aj voči žalovanému 1 i v časti týkajúcej sa vypratania nehnuteľností, ktoré sú predmetom konania. Čo sa týka návrhu žalobcov 1 a 2 v časti uloženia zákazu žalovanému 1 čerpať vodu z ich pozemkov, v tejto časti súd žalobu voči žalovanému 1 zamietol, nakoľko v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný 1 akýmkoľvek spôsobom čerpal vodu z pozemkov žalobcov. Cez pozemky žalobcov ide len závlahová sústava rieky Morava a len z tejto rieky sa voda odčerpáva. Súd zamietol žalobu i voči žalovanému 2 v celom rozsahu z dôvodu nedostatku jeho pasívnej legitímácie. V konaní bolo totiž preukázané, že žalovaný 2 minimálne od apríla, resp. mája 2011 na pozemkoch vo vlastníctve žalobcov nevykonáva svoju podnikateľskú činnosť. Žalovaný 2 síce v minulosti prevádzkoval závlahovú stavbu na základe nájomnej zmluvy uzavretej medzi žalovanými 1 a 2 dňa 26.4.2007, avšak v zmysle listu obchodnej spoločnosti ASPARAGUS, spol. s r.o., zo dňa 12.4.2011 adresovaného žalobcovi 1, práve tento subjekt podniká na pozemkoch žalobcov od apríla resp. od mája 2011.

4. O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 a žalobcov 1 a 2 zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovaným 1 a 2, ktorí mali v konaní plný úspech, náhradu trov a to žalovanému 1 náhradu trov právneho zastúpenia v sume 1.167,05 Eur, žalovanému 2 náhradu trov právneho zastúpenia v sume 967,09 Eur a iné trovy konania 33,- Eur za súdny poplatok. Súd prvej inštancie pritom špecifikoval rozsah priznanej náhrady trov konania žalovaným 1 a 2 nasledovne: „Trov právneho zastúpenia odporcu v 1. rade v sume 1.167,05 € pozostávajú z tarifnej odmeny v sume 671,38 € za 13 úkonov právnej služby v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) a § 14 ods. 1 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. (prevzatie a príprava zastúpenia dňa 8.12.2009 v sume 53,46 €, podanie zo dňa 9.12.2009 v sume 53,46 €, odvolanie zo dňa 8.11.2010 v sume 27,73 €, podanie zo dňa 23.5.2011 v sume 28,50 €, odpoveď na výzvu súdu zo dňa 24.2.2012 v sume 58,70 €, vyjadrenie zo dňa 14.9.2012 v sume 58,70 €, vyjadrenie zo dňa 18.9.2012 v sume 58,70 €, účasť na pojednávaní dňa 19.9.2012 v sume 58,70 €, vyjadrenie k návrhu na prerušenie konania zo dňa 8.10.2012 v sume 58,70 €, žiadosť zo dňa 4.7.2013 v sume 60,10 €, vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 16.1.2014 v sume 30,93 €, žiadosť zo dňa 27.2.2014 v sume 61,85 €, účasť na pojednávaní dňa 14.1.2015 v sume 64,54 €); zo sumy 98,60 € predstavujúcej režijný paušál v zmysle § 16 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. (2 úkony á 6,95 €, 1 úkon 7,21 €, 1 úkon 7,41 €, 5 úkonov á 7,63 €, 1 úkon 7,81 €, 2 úkony 8,04 €, 1 úkon 8,39 €); z cestovných výdavkov v sume 42,36 € v zmysle § 15 písm. a) Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z., [2 krát cesta Bratislava - Senica a späť dňa 19.7.2012 a dňa 14.1.2015 pri prejdení 2x184 km, pri priemernej spotrebe 8,5 litra/100 km, pri cene pohonnej hmoty 1,354 €/1 liter, pri výpočte cestovného podľa vzorca: (cena PHM x počet najazdených km x priemerná spotreba) : 100 teda (1,354 € x 184 km x 8,5 l) : 100 = 21,18 € x 2 cesty = 42,36 €]; z náhrady za stratu času v zmysle ustanovení § 15 písm. b) a § 17 ods. 1 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. v sume 160,20 € (6 polhodín á 12,72 € na ceste Bratislava - Senica a späť dňa 19.9.2012 a 6 polhodín á 13,98 € na ceste Bratislava - Senica a späť dňa 14.1.2015) a zo sumy 194,51 € predstavujúcej daň z pridanej hodnoty (DPH) vo výške 20 % (20 % zo sumy 972,54 €), nakoľko právnenému zástupcovi odporcu v 1. rade, ktorý je platcom DPH, patrí v zmysle § 18 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. aj DPH. Trovy právneho zastúpenia odporcu v 2. rade v sume 967,09 € pozostávajú z tarifnej odmeny v sume 417,08 € za 8 úkonov právnej služby v zmysle § 10 ods. 1 a § 14 ods. 1 a § 13a ods. 1 písm. d) Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. (prevzatie a príprava zastúpenia dňa 1.6.2009 v sume 53,49 €, vyjadrenie odporcu v 2. rade doručené dňa 17.6.2009 v sume 53,49 €, účasť na pojednávaní dňa 17.6.2009 v sume 53,49 €, účasť na pojednávaní dňa 11.11.2009 - odročené v sume 13,37 €, odvolanie voči uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia dňa 12.11.2010 v sume 55,49 €, účasť na pojednávaní dňa 19.9.2012 v sume 58,69 €, účasť na pojednávaní dňa 14.1.2015 v čase od 9.00 hod do 11.11 hod 2 úkony á 64,53 €); zo sumy 51,03 € predstavujúcej režijný paušál v zmysle § 16 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. (4 úkony á 6,95 €, 1 úkon 7,21 €, 1 úkon 7,63 € a 1 úkon 8,39 €); z cestovných výdavkov v sume 138,32 € v zmysle § 15 písm. a) a § 16 ods. 4 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z., [4 krát cesta Malacky - Senica a späť, pri prejdení 115,60 km, dňa 17.6.2009 pri priemernej spotrebe 8,5 litra/100 km, pri cene pohonnej hmoty 1,259 €/1 liter, pri sadzbe základnej náhrady za 1 km 0,183 €, pri výpočte cestovného podľa vzorca: (cena PHM x počet najazdených km x priemerná spotreba) : 100 + (počet najazdených km x sadzba základnej náhrady za 1 km), teda (1,259 € x 115,6 km x 8,5 l) : 100 + (115,6 km x 0,183 €) = 12,37 + 21,16 = 33,53 €, dňa 11.11.2009 pri priemernej spotrebe 8,5 litra/100 km, pri cene pohonnej hmoty 1,319 €/1 liter, pri sadzbe základnej náhrady za 1 km 0,183 €, pri výpočte cestovného podľa vzorca: (cena PHM x počet najazdených km x priemerná spotreba) : 100 + (počet najazdených km x sadzba základnej náhrady za 1 km), teda (1,319 € x 115,6 km x 8,5 l) : 100 + (115,6 km x 0,183 €) = 12,96 + 21,16 = 34,12 €, dňa 19.9.2012 pri priemernej spotrebe 7,5 litra/100 km, pri cene pohonnej hmoty 1,771 €/1 liter, pri sadzbe základnej náhrady za 1 km 0,183 €, pri výpočte cestovného podľa vzorca: (cena PHM x počet najazdených km x priemerná spotreba) : 100 + (počet najazdených km x sadzba základnej náhrady za 1 km), teda (1,771 € x 115,6 km x 7,5 l) : 100 + (115,6 km x 0,183 €) = 15,35 + 21,16 = 36,51 €, dňa 14.1.2015 pri priemernej spotrebe 7,5 litra/100 km, pri cene pohonnej hmoty 1,5 €/1 liter, pri sadzbe základnej náhrady za 1 km 0,183 €, pri výpočte cestovného podľa vzorca: (cena PHM x počet najazdených km x priemerná spotreba) : 100 + (počet najazdených km x sadzba základnej náhrady za 1 km), teda (1,5 € x 115,6 km x 7,5 l) : 100 + (115,6 km x 0,183 €) = 13 + 21,16 = 34,16 €]; z náhrady za stratu času v zmysle ustanovení § 15 písm. b) a § 17 ods. 1 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. v sume 199,48 € (8 polhodín á 11,59 € na ceste Malacky - Senica a späť dňa 17.6.2009 a dňa 11.11.2009, 4 polhodiny á 12,71 € na ceste Malacky - Senica a späť dňa 19.9.2012 a 4 polhodiny á 13,98 € na ceste Malacky - Senica a späť dňa 14.1.2015) a zo sumy 161,18 € predstavujúcej daň z pridanej hodnoty (DPH) vo výške 20 % (20 % zo sumy 805,91 €), nakoľko právnenému zástupcovi odporcu v 2. rade, ktorý je platcom DPH, patrí v zmysle § 18 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. aj DPH“.

5. S použitím ust. § 148 ods. 1 OSP súd rozhodol tiež o náhrade trov konania štátu a neúspešným žalobcom uložil povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne náhradu trov konania štátu v sume 177,22 Eur do troch dní na účet Okresného súdu Senica, keďže táto suma bola zaplatená svedkovi ako svedočné z rozpočtových prostriedkov súdu.

6. Z rozšírenej časti návrhu o vypratanie dotknutých nehnuteľností, ktorý návrh doteraz nebol spoplatnený, súd zaviazal žalobcov 1 a 2 povinnosťou zaplatiť súdny poplatok každého v sume po 99,50 Eur, s poukazom na ust. § 2 ods. 1 písm. a), § 5 ods. 1 písm. a) a § 6 ods. 1 Zákona o súdnych poplatkoch s tým, že podľa položky 1 písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy Zákona o súdnych poplatkoch, súdny poplatok z návrhu na vypratanie nehnuteľností predstavuje sumu 99,50 Eur.

7. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu vo všetkých jeho výrokoch, podali prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie obaja žalobcovia. Ako odvolacie dôvody uplatnili dôvody v zmysle § 205 ods. 2 písm. b) OSP - že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, § 205 ods. 2 písm. c) OSP - že súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, § 205 ods. 2 písm. d) OSP - že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam aj § 205 ods. 2 písm. f) OSP - že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

8. Ako inú vadu odvolatelia označili, že rozsudok je v rozpore s požiadavkou preskúmateľnosti a presvedčivosti súdnych rozhodnutí. Podľa odvolateľov súd sa síce v napadnutom rozsudku zaoberal otázkou vstupu na pozemky, avšak otázkou zákazu čerpania vody z ich pozemkov riešil okrajovo a povinnosti vypratať dotknuté pozemky sa nevenoval vôbec. V konaní bolo pritom preukázané, že močiar, pri ktorom hydromelioračné zariadenie stojí, je vo vlastníctve žalobcov a práve z neho je voda čerpaná, že by cez pozemky žalobcov iba viedla závlahová sústava rieky Morava a iba z tejto rieky by sa odčerpávala voda, nevyplynulo zo žiadneho vykonaného dôkazu, ani to nezodpovedá realite, keď čerpadlo hydromelioračného zariadenia je umiestnené priamo v močiaroch vo vlastníctve žalobcov. Žalobcovia podotkli, že v konaní sa nedomáhali odstránenia stavieb vo vlastníctve žalobcu 1, resp. Slovenskej republiky, ale žiadali, aby im súd uložil povinnosť nehnuteľnosti v ich vlastníctve vypratať, nakoľko sa na nich nachádzali zariadenia, rôzne huteľné veci a odpadky, čo nemožno považovať za výkon oprávnenia v nevyhnutnom rozsahu, ktorý sú žalobcovia povinní strpieť. Rozsudok je preto minimálne v tejto časti nepreskúmateľný.

9. K odvolaciemu dôvodu, že súd nevykonal navrhnuté dôkazy, odvolatelia poukázali na to, že v žalobe ako dôkaz navrhli výsluch účastníkov konania, pričom žalovaný 2 sa žiadneho z nariadených pojednávaní nezúčastnil. Na tom nič nemení skutočnosť, že žalobcovia pred vydaním uznesenia o skončení dokazovania opätovne vykonanie tohto dôkazu nenavrhli. Vypočutie všetkých účastníkov je pritom jedným z kľúčových dôkazov na zistenie skutkového stavu veci. Nevykonaním navrhnutých dôkazov sa zároveň odníma účastníkovi právo konať pred súdom.

10. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam argumentovali tým, že súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané. Skutočnosť, že voda je čerpaná hydromelioračnými zariadeniami z vôd rieky Morava z dokazovania nevyplynula. Predmetná stavba je postavená bezprostredne pri močiaroch vo vlastníctve žalobcov, z ktorého je voda čerpaná, ako to vyplýva z fotodokumentácie a náčrtov v spise. Pokiaľ súd zamietol žalobu voči žalovanému 2 pre nedostatok jeho pasívnej vecnej legitímácie zdôraznili, že sa domáhali nielen zákazu vstupu na ich pozemky, ale i zákazu čerpania vody z ich pozemkov a povinnosti vypratať pozemky. Je to práve žalovaný 2, ktorý neďaleko od pozemkov vykonáva podnikateľskú činnosť (pestovanie trávnikov, a na ich zavlažovanie užíva práve vodu z močiara vo vlastníctve žalobcov). Z odvolania žalovaného 2 proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia pritom vyplýva, že sám poukazuje na skutočnosť, že je nájomcom hydromelioračného zariadenia.

11. Ďalší dôvod pre podanie odvolania, že súd vec nesprávne právne posúdil, odôvodnili odvolatelia tým, že súd na vec aplikoval síce správny právny predpis § 53 Vodného zákona, ale ho nesprávne interpretoval. Z citovaného ustanovenia vyplýva oprávnenie prevádzkovateľov vstupovať na pozemky, kde sa dané zariadenia nachádzajú. V danej veci ale žalovaní vstupovali aj na susediace pozemky, zanechávali tam veci s prevádzkou hydromelioračného zariadenia nesúvisiace a teda svoje oprávnenie

nevykonávali v nevyhnutnej miere, práve naopak, susediace pozemky znehodnocovali a poškodzovali majetok žalobcov. Ďalej uviedli, že opakovane v konaní namietali, že vyššie uvedené ustanovenie nie je v súlade s Ústavou SR, pričom súd sa s touto otázkou v odôvodnení žiadnym spôsobom nevysporiadal. Poukázali pritom na čl. 1 ods. 1 veta prvá a čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, ako i čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru. Podľa odvolateľov sa pritom nemožno stotožniť s názorom súdu, že v danej veci náhradu upravuje Vyhláška č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku, nakoľko Zákon o vodách v platnom znení s akoukoľvek náhradou za obmedzenie vlastníckeho práva nepočíta. Podľa odvolateľov povinnosťou súdu bolo sa s touto otázkou vysporiadať a jasne vysvetliť prečo pertraktované ustanovenie považuje za ústavne konformné už len z dôvodu, že je kľúčovým dôvodom zamietnutia žaloby.

12. Odvolatelia tiež namietali priznanú náhradu trov konania žalovaným, pričom odkázali na znenie ust. § 142 ods. 1 a § 150 OSP. Poukázali na to, že na ostatnom pojednávaní navrhovali aby pre prípad ich neúspechu vo veci žalovaným trovy konania neboli priznané predovšetkým z dôvodu, že k zmene Vodného zákona v dotknutom § 53a došlo počas konania a táto zmena bola kľúčovým dôvodom pre zamietnutie žaloby. Súd sa ale v odôvodnení rozsudku touto otázkou vôbec nezaoberal, v dôsledku čoho je v tejto časti nepreskúmateľný. V ďalšom odvolatelia vyslovili názor, že vymenované úkony právnej pomoci žalobcu a žalovaného neboli úkonmi potrebnými na účelné bránenie práva s poukazom na nález ÚS ČR II.ÚS 3246/09 a II.ÚS 1215/10. V tejto súvislosti poukázali na to, že žalovaný 1 ako štátny podnik má vlastného zamestnanca - interného právnik, za účelom hájenia svojich záujmov je štát ako i jeho štátne podniky vybavený príslušnými organizačnými zložkami finančne a personálne zabezpečenými zo štátneho rozpočtu a teda nie je dôvod, aby výkon svojich práv a povinností z tejto oblasti prenášal na súkromný subjekt - advokáta, a ak tak urobil, nie je dôvod na uznanie týchto nákladov ako účelne vynaložených.

13. V ďalšej časti odvolatelia odôvodnili podanie odvolania proti posledným dvom výrokom preskúmaného rozsudku, ktorým súd uložil žalobcovi 1 a žalobcovi 2 každému samostatne zaplatiť súdny poplatok z návrhu na vypratanie nehnuteľností v sume 99,50 Eur. Poukázali pritom na ust. § 5 ods. 1 písm. a), § 8 ods. 1 a § 13 ods. 1 Zákona o súdnych poplatkoch a argumentovali, že vypratania nehnuteľností sa domáhali návrhom zo dňa 11.12.2009, pričom súd zmenu návrhu pripustil v roku 2010, z čoho je zrejmé, že poplatok už v roku 2015 nebolo možné vyrubiť. V závere odvolania žalobcovia navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

14. Žalovaní odvolací návrh nepodali.

15. K doručenému odvolaniu žalobcov podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia stručné písomné vyjadrenie žalovaný 1, ktorým navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Okresného súdu Senica ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil.

16. K doručenému odvolaniu podal písomné vyjadrenie prostredníctvom svojho právneho zastúpenia tiež žalovaný 2, ktorým žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a zároveň, aby priznal žalovanému 2 náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že so skutočnosťami uvádzanými žalobcami v odvolaní zásadne nesúhlasí. V plnej miere sa stotožňuje s právnymi závermi súdu uvedenými v rozsudku, pričom je toho názoru, že rozsudok sa opiera o nespochybniteľné výsledky dokazovania, ktorého rozsah je dostatočným podkladom predmetného rozsudku. Má za to, že súd rozhodol jednoznačne správne, keď vo vzťahu k žalovanému 2 žalobu zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie. Zároveň žiadal, aby súd v rozhodnutí o odvolaní uložil žalobcom povinnosť nahradiť žalovanému 2 trovy odvolacieho konania na trovách právneho zastúpenia a to vo výške 87,08 Eur za podané odvolanie, včítane režijného paušálu a DPH.

17. K zákazu vstupovať, zdržiavať sa alebo prechádzať cez pozemky žalobcov, rozhodnutie súdu považuje za vecne správne a dostatočne odôvodnené, pričom má za to, že samotní žalobcovia v odvolaní neuvádzajú žiaden dôvod v zmysle ktorého by malo byť rozhodnutie v napadnutej časti nesprávne. Za rovnako správne považovali zamietnutie žalobného návrhu aj v časti uloženia zákazu čerpania vody z pozemku žalobcov s tým, že súd aj v tejto časti rozsudok dostatočne odôvodnil. Žalobcovia teda v konaní ani v odvolaní žiadnym spôsobom nespochybnili, ani nemôžu spochybniť, platné a účinné vodoprávne povolenie vydané v správnom konaní, ktoré jednoznačne uvádza a popisuje princíp čerpania vody potrebnej k závlahe a to z rieky Morava, ktorá je vlastníctvom Slovenskej

republiky. Zároveň sami nepoukázali na jediný dôkaz, ktorý by uvádzané spochybnil. Súd vychádzal z platných rozhodnutí vydaných štátom a v tomto smere vykonal dostatočné dokazovanie. Pokiaľ išlo o uloženie povinnosti vypratať pozemky žalobcov, taktiež je žalovaný 1 toho názoru, že prvoinštančný súd zamietnutie v tejto časti odôvodnil dostatočne. Podľa neho žalobcovia zavádzajúco v odvolaní uvádzajú, že petitom žalobného návrhu žiadali vypratať pozemky v ich vlastníctve od hnutelných vecí, ktoré sa na nich nachádzajú. Táto skutočnosť z petitu žalobného návrhu nevyplýva a žaloba by v tejto časti bola neurčitá, nezrozumiteľná a nevykonateľná. Žalobcovia ani v konaní neuviedli o aké hnutelné veci sa má jednať, či a na akých pozemkoch by mali byť umiestnené. Podľa žalovaného 1 prvoinštančný súd sa namietaným rozporom § 53a Zákona o vodách s Ústavou náležite zaoberal a o tejto skutočnosti rozhodoval aj odvolací súd. Zároveň považoval za potrebné uviesť, že žalobcovia si náhradu za užívanie pozemkov s poukazom na umiestnenú vodnú stavbu voči žalovanému 1 uplatňujú v inom súdnom konaní na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 45C/28/2009, o zaplatenie 19.461,- Eur. Súd zamietnutie žaloby aj v tejto časti dostatočne odôvodnil. Pokiaľ žalobcovia namietajú nevykonanie navrhnutých dôkazov, zo žaloby nevyplýva, že by sa domáhali výsluchu účastníkov ako dôkazu. Žalobca 2 bol v konaní riadne zastúpený splnomocneným advokátom, ktorý sa konania zúčastňoval v mene žalovaného 2 a ku všetkým prejednávanim skutočnostiam sa vyjadril. V tejto súvislosti poukázal na právnu vetu z rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo 214/2011 k vecnej legitímácii účastníka.

18. K odvolacej námietke žalobcov, že súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania nezohľadnil ust. § 150 OSP poukázal na to, že k novele Zákona o vodách v § 53a došlo s účinnosťou od 1.6.2010 a napriek vedomosti žalobcov ohľadom tejto právnej úpravy, v zmysle ktorej sú povinní strpieť vodnú stavbu na svojom pozemku, v súdnom konaní pokračovali ďalších päť rokov. Táto ich vedomosť vyplýva zo zápisnice z pojednávania prvoinštančného súdu zo dňa 19.9.2012. Je teda nesporné, že žalobcovia neúspech vo veci predpokladali, no i napriek tomu v konaní pokračovali ďalších päť rokov a to aj s vedomím náhrady trov konania v prípade neúspechu. S poukazom na to nemožno za dôvod osobitného zreteľa považovať zmenu právnej úpravy. Žalovaný 1 poukázal tiež na to, že žalobcovia voči nim vedú ďalšie dve súdne konania na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 3C/2/2010 o vypratanie a na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 45C/28/2009 o zaplatenie 19.461,- Eur, čo je pre nich neúnosné. Aj z tohto dôvodu využili možnosť s poukazom na § 25 OSP splnomocniť v konaní advokáta. V tejto súvislosti poukázali na uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo 93/2012, ktorý pripustil účelnosť vynaložených trov pozostávajúcich z odmeny advokáta aj v prípade, ak právnická osoba, ktorá splnomocnila advokáta v súdnom konaní zamestnáva osoby s právnickým vzdelaním alebo má vlastný právny útvar. Žalovaný 1 vo vyjadrení zdôraznil, že žalobcovia v odvolaní namietajú všetky právne úkony uskutočnené z ich strany okrem účasti na pojednávaniach. V konaní pritom reagovali predovšetkým na podania podávané samotnými žalobcami a bránili svoje práva a právom chránené záujmy a preto žalobcovia dotknuté úkony neprávom namietajú. V závere žalovaný 1 zdôraznil, že argumenty žalobcov uvádzané v odvolaní nepreukazujú nedostatočnosť odôvodnenia rozsudku, ani jeho zmätočnosť či nepreskúmateľnosť a tvrdenia, žalobcov sú v rozpore s právnym stavom a nepodloženými dôkazmi, a to tak v časti zákazu vstupu, či zdržiavania sa alebo prechádzania cez pozemok žalobcov, tak v časti zákazu čerpania vody z močiara, ako i v časti vypratania pozemkov žalobcov. Odvolanie preto považuje za nedôvodné a žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil.

19. Aj vyjadrenie žalovaného 1 bolo doručené ostatným stranám, možnosť podať ďalšie vyjadrenie v odvolacom konaní nevyužili.

20. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej CSP), ktorý nahradil a zrušil do 30.6.2016 účinný zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej OSP). Odvolací súd prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa CSP. Keďže ale odvolanie bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho podania bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania odvolania, teda podľa príslušných ustanovení OSP. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov CSP o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán odvolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo, za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (čl. 2 ods. 1 a 2 CSP), ako aj potreba ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (čl. 3 ods. 1 CSP).

21. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 - ďalej len CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 v čase podania odvolania účinného zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku - ďalej OSP, aktuálne § 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 201 OSP, akt. § 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 201 a § 202 OSP, akt. § 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 205 ods. 1 OSP, akt. § 127 a § 365 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. b/, c/, d/, f/ OSP, ktoré má ekvivalent v § 365 ods. 1 písm. d/, e/, f/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že pre vecnú správnosť prvého a štvrtého odseku výroku je dôvodné napadnutý rozsudok s použitím ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdiť, v druhej a tretej výrokovej vete pre procesné nedostatky zrušiť a vrátiť prvoinštančnému súdu (§ 389 ods. 1 písm. b/ a § 391 ods. 1 CSP), a v piatej a šiestej výrokovej vete pre nedôvodnosť zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. d/ CSP).

22. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na odvolacie dôvody a argumenty uplatnené žalobcami v podanom odvolaní, bolo posúdiť, či boli preskúmaným rozhodnutím prvoinštančného súdu naplnené odvolacie dôvody v zmysle § 205 ods. 2 písm. b), c), d) a f) OSP (majúce aktuálne ekvivalent v ust. § 365 ods. 1 písm. d), e), f) a h) CSP.

23. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcami uplatnených nárokov, keď súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, jeho výsledky správne jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach vyhodnotil a dospel k správnym skutkovým záverom (skutkový stav tak nebol predmetom odvolacieho prieskumu) a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, keď súd na vec aplikoval náležité hmotnoprávne ustanovenia a tieto i správnym spôsobom vyložil, odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v potvrdenej časti, pričom odkazuje na správne presvedčivé a vyčerpávajúce odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na uplatnené odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od právnych záverov súdu prvej inštancie vo veci samej odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľom. Na zdôraznenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia s prihliadnutím na uplatnené odvolacie dôvody sa žiada dodať už iba nasledovné:

24. Predovšetkým sa odvolací súd nestotožňuje s odvolacím argumentom žalobcov, že výrok rozsudku je v rozpore s požiadavkou preskúmateľnosti a presvedčivosti súdnych rozhodnutí s tým, že rozsudok nie je riadne odôvodnený, resp. jeho výrok nemá podklad v odôvodnení. Prvoinštančný súd sa síce stručne, ale výstižne a vyčerpávajúco vysporiadal so žalobou ako i s v konaní uplatnenou argumentáciou žalobcov v celom rozsahu a to tak v časti, ktorou sa domáhali zákazu čerpania vody, tak v časti, ktorou sa domáhali vypratania nehnuteľností, v časti, ktorou sa domáhali nevstupovania na označené pozemky. Zamietnutie žaloby v časti vypratania nehnuteľností odôvodnil pritom rovnakými dôvodmi ako zamietnutie žaloby, uloženie zákazu vstupu na pozemky tým, že takýto zákaz by bol v rozpore s § 53 a § 53a zák. č. 364/2004 Z.z. o vodách, pretože žalovaný 1 ako správca čerpacej stanice je v zmysle ustanovení tohto zákona za účelom údržby vodnej stavby, údržby a dohľadu nad vodnou stavbou oprávnený na dané pozemky vstupovať a žalobcovia ako vlastníci týchto pozemkov sú zo zákona povinní trpieť nielen hydromelioračnú stavbu na svojom pozemku, ale i vstup žalovaného 1 ako správcu hydromelioračnej stavby v nevyhnutnej miere na dané pozemky. Súd pritom tiež výslovne uviedol, že pokiaľ ide o príľahlé pozemky (parc. č. 8464/4, 18, 19, 20 a 21) sami žalobcovia uviedli, že žalovaný 1 a žalovaný 2 nemajú inú možnosť dostať sa k čerpacej stanici, než prechodom alebo prejazdom cez pozemky vo vlastníctve žalobcov 1 a 2. Žalobcovia tvrdia, že voda je odčerpávaná z ich nehnuteľností a na nich preto teda spočívalo dôkazné bremeno toto svoje tvrdenie preukázať, ktoré v konaní neunesli. Pokiaľ v tejto súvislosti odkazujú na fotodokumentáciu a náčrty založené v spise, z predložených fotografií, ani náčrtov nijako nevyplýva, že voda mala byť čerpaná z ich nehnuteľností a nie z rieky Morava.

25. Pokiaľ žalobcovia až v podanom odvolaní tvrdia, že po rozšírení žaloby sa vypratím označených nehnuteľností nedomáhali odstránenia stavieb vo vlastníctve žalovaného 1, ale žiadali, aby mu bolo uložené nehnuteľnosti vypratať od rôznych huteľných vecí a odpadkov, je potrebné poukázať na to, že takáto skutočnosť z rozšíreného návrhu nevyplýva. Naopak žalobcovia v podaní zo dňa 11.9.2009 (č.l. 194 spisu), ktorým došlo k zmene - rozšíreniu žaloby o uloženie povinnosti žalovanému 1 vypratať označené pozemky, rozšírenie žaloby odôvodnili výslovne tým, že sú rôzne názory medzi žalobcami a žalovaným 1 ohľadom platnosti nájomných zmlúv, resp. možnosti ich obnovovania a ku dňu podania rozšírenia žaloby by žalobcom plynula 30-dňová lehota na podanie žaloby o vypratanie - nájomcu. Ak by sa predmetným rozšírením žaloby žalobcovia domáhali vypratania nehnuteľností od huteľných vecí, bol by takýto petiť žaloby aj nejasný a neúplný, keďže neuviedli konkrétne vypratania čoho - akých vecí a z ktorých nehnuteľností sa domáhajú. Vzhľadom na popísané podanie žalobcov pritom prvoinštančný súd nemal dôvod sa domnievať, že by nešlo o vypratanie nehnuteľností z dôvodu ukončenia nájomného vzťahu, ako sa to v podaní výslovne uvádza, ale o vypratanie nehnuteľností od huteľných vecí, a preto ani nemal dôvod postupom podľa vtedy účinného § 43 OSP uznesením vyzývať žalobcov na doplnenie neúplného, či nezrozumiteľného rozšírenia žaloby.

26. Pokiaľ žalobcovia v odvolaní poukazujú na to, že žalovaný 2 vo svojom odvolaní proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia sám uvádza, že je nájomcom hydromelioračného zariadenia, je potrebné prihliadnuť na to, že túto skutočnosť žalovaný 2 tvrdil v podaní zo dňa 12.11.2010, avšak v konaní na základe listinného dôkazu spoločnosti ASPARAGUS, s.r.o., Veľké Leváre bolo preukázané, že práve tento subjekt podniká na pozemkoch žalobcov od apríla, resp. mája 2011, teda po predmetnom vyjadrení žalovaného 2. Vyjadrenie žalovaného 2 v odvolaní proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia, teda nepreukazuje skutočnosť, že žalovaný 2 na pozemkoch žalobcov v čase rozhodovania súdu prvej inštancie podnikal. Súd prvej inštancie preto na základe zisteného skutkového stavu správne žalobu voči žalovanému 2 v celom rozsahu pre nedostatok jeho pasívnej legitímácie zamietol.

27. Je pravdou, že žalobcovia v podanej žalobe ako dôkaz všeobecne navrhli „výsluch účastníkov“ i skutočnosť, že žalovaná 2 nebola v konaní vypočutá. Výsluch - výpoveď strany je pritom iba jedným z dôkazných prostriedkov a o tom, ktorý dôkaz sa vykoná rozhoduje súd. Odvolací súd bol pritom zhodne so súdom prvoinštančným toho názoru, že v danom prípade vykonanie dôkazu výsluchom žalobkyne 2, navyiac dlhodobo žijúcej mimo územia Slovenskej republiky, i vzhľadom na predmet konania a ostatné dôkazy, nebol nevyhnutne potrebný. Nevykonanie výsluchu účastníka, resp. strany pritom automaticky neznamená odňatie možnosti konať pred súdom (NS SR v uznesení pod sp. zn. 2 Cdo 96/99). Je tiež pravdou, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku s odkazom na ust. § 157 ods. 2 OSP výslovne neuviedol, prečo nevykonal výsluch žalobkyne 2, čo ale nahrádza odvolací súd vyššie uvedenou argumentáciou, pričom toto procesné pochybenie nemalo žiaden vplyv na správnosť rozhodnutia vo veci preskúmaným rozsudkom. Okrem toho žalobkyňa 2, ktorá bola, resp. mala byť prostredníctvom svojho právneho zástupcu informovaná o všetkých nariadených pojednávaniach, sa žiadneho z pojednávaní pred prvoinštančným súdom na základe vlastnej voľby nezúčastnila. Ako strana konania mala pritom iba právo, nie však povinnosť (ak súd nenariadil jej výsluch) súdnych pojednávaní sa zúčastňovať. Ak za týchto okolností potom ako jeden z odvolacích dôvodov uvádza, že nebola v konaní vypočutá, pričom sa toho v priebehu prvoinštančného konania ani nedomáhala (odhliadnuc od odkazu v žalobe na výsluch účastníkov) a následne absenciu jej výsluchu použila ako odvolací dôvod, javí sa tento postup žalobcov ako nepoctivý, ako zjavné zneužitie subjektívneho procesného práva, ktoré v zmysle čl. 5 CSP nepožíva právnu ochranu.

28. Otázka primeranej náhrady za obmedzenie vlastníckych práv žalobcov v zmysle Vodného zákona nie je predmetom tohto konania, preto s poukazom na zásadu hospodárnosti súdneho konania sa ňou dôvodne prvoinštančný súd zaoberal iba okrajovo a odvolací súd sa ňou nepovažoval za potrebné zaoberať vôbec, keďže jej vyriešenie je irelevantné vo vzťahu k predmetu tohto konania. Neobstojí preto tvrdenie odvolateľov, že povinnosťou súdu bolo zaoberať sa otázkou z tohto pohľadu súladu ust. § 53 Vodného zákona s Ústavou SR. Navyiac súdy oboch stupňov v konaní riešili návrh žalobcov na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP s návrhom na podanie podnetu na Ústavný súd SR za účelom vyslovenia, že ust. § 53 zák. č. 364/2004 Z.z. o vodách je v rozpore s čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy SR a čl. 1 ods. 1 Dodatočného protokolu, pričom súd prvej inštancie uznesením č.k. 5C/184/2008-394 zo dňa 21.6.2013 tento návrh žalobcov na prerušenie konania zamietol a Krajský súd v Trnave uznesením č.k. 9Co/12/2014-431 zo dňa 29.7.2014 toto prvoinštančné uznesenie potvrdil. Už v týchto rozhodnutiach súdy argumentovali tým, že predmetom konania vo veci samej nie sú náhrady

za obmedzenie vlastníckeho práva žalobcov a preto nie je dôvodné pristúpiť k posúdeniu rozpornosti napadnutého zákonného ustanovenia s Ústavou a medzinárodnou zmluvou, preto bolo potrebné návrh žalobcov na prerušenie konania zamietnuť.

29. Pokiaľ žalobcovia v odvolaní poukazujú na to, že žalovaní vstupovali i na susediace pozemky, na ktorých sa nenachádzajú hydromelioračné zariadenia a zanechávali tam veci s prevádzkou hydromelioračného zariadenia nesúvisiace, a teda svoje oprávnenie nevykonávali v nevyhnutnej miere, tu je opätovne potrebné poukázať na to, že toto tvrdenie žalobcov v konaní nebolo ničím preukázané, pričom zo žalobcami predloženej fotodokumentácie takýto záver nie je možné vyvodiť.

30. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu pokiaľ ide o vec samu, teda vo vzťahu k prvej výrokovej vete, ktorou bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá boli splnené podmienky, aby odvolací súd rozsudok s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil, keďže žalobcami tvrdené odvolacie dôvody neboli naplnené.

31. Odvolatelia napadli preskúmaný rozsudok tiež v časti, ktorou súd rozhodol o náhrade trov konania s tým, že na vec bolo potrebné aplikovať nie ust. § 142 ods. 1 OSP, ako to urobil súd prvej inštancie, ale § 150 OSP. Ako dôvody hodné osobitného zreteľa pre výnimočnú aplikáciu toto ustanovenia pritom uviedli, že v priebehu konania došlo k zmene Vodného zákona.

32. Voči rozhodnutiu v časti o náhrade trov konania žalobcovia v podanom odvolaní tiež namietali, že nebol dôvod priznať náhradu trov na trovách právneho zastúpenia advokátom žalobcovi 1, ktorý je štátnym podnikom a má vlastného zamestnanca, interného právnik.

33. Ako ďalšie v časti priznanej náhrady trov konania namietali, že žalovaný 1 si uplatnil vymenované úkony právnej pomoci, v ktorých opakovane uvádzal tie isté skutočnosti, resp. neuviedol žiadne zásadné nové argumenty pre rozhodnutie, ktoré by nemohol uviesť už pri prvom úkone, ktorý mu patril, resp. ktoré uviedol na pojednávaniach a preto tieto úkony právnej pomoci neboli úkonmi potrebnými na účelné bránenie práva. Obdobne vymenoval úkony právnej pomoci, ktoré boli priznané žalovanému 2, ktoré podľa neho neboli úkonmi potrebnými na účelné bránenie práva.

34. Je treba dať za pravdu, že na ostatnom pojednávaní prvoinštančného súdu dňa 14.1.2015 právny zástupca žalobcov pre prípad zamietnutia žaloby výslovne žiadal, aby súd rozhodol podľa § 150 OSP a s poukazom na dôvody hodné osobitného zreteľa neuložil žalobcom zaplatiť žalovaným náhradu trov konania s tým, že za takéto dôvody považuje postup zákonodarcu pri zmene Zákona o vodách a samotnú zmenu zákona, o ktorej žalobcovia 1 a 2 v čase podania žaloby nemohli vedieť a tak jej dôvodnosť zväžiť. V odôvodnení preskúmaného rozsudku sa pritom súd s touto argumentáciou žalobcov vôbec nezaoberal, na rozhodnutie o náhrade trov konania aplikoval výlučne § 142 ods. 1 OSP a neuviedol, prečo nepovažoval za možnú aplikáciu § 150 OSP, ktorého použitia sa pred rozhodnutím prvoinštančného súdu žalobcovia výslovne domáhali.

35. Obdobne sa súd prvej inštancie pri priznaní náhrady trov právneho zastúpenia žalovaného 1 a žalovaného 2 podľa odôvodnenia nijako bližšie nezaoberal účelnosťou jednotlivých uznaných úkonov právnej služby, pričom žalovanému 1 priznal náhradu trov právneho zastúpenia v celom rozsahu tak, ako si ju uplatnil v písomnom vyčíslení a žalovanému 2 iba s nepatrným rozdielom vo vyčíslení.

36. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

37. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

38. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/1994).

39. Vady konania vymedzené v § 389 ods. 1 písm. a) až d) CSP sú porušením základného práva strany sporu (účastníka súdneho konania) na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj cit. čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález sp. zn. I. ÚS 226/03), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

40. Podľa § 157 ods. 2 OSP - účinného v čase vyhlásenia rozhodnutia, v odôvodnení rozsudku súd uvedie čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania. Stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

41. Obdobne podľa aktuálne účinného § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Podľa odseku 3, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

42. Odôvodnenie rozsudku súdu a primerane i uznesenia (§ 234 ods. 2 CSP) musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 OSP, resp. od 1.7.2016 v § 220 ods. 2 CSP. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 OSP, resp. § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné.

43. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vypoariada i so špecifickými námietkami strany; porušením uvedeného práva strany a povinnosti súdu sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

44. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá dôvodnosť podaného odvolania podľa § 205 ods. 2 písm. a) OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) OSP, resp. § 365 ods. 1 písm. b) CSP v závislosti od miery znemožnenia stranám realizovať ich právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

45. Nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť súdneho rozhodnutia musí byť napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu; konvalidácia tohto nedostatku súdom vyššieho stupňa neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy (tiež pre zachovanie princípu dvojinstančnosti). Tomu zodpovedá aj znenie ust. § 388 CSP, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie. Pokiaľ teda existujú dôvody pre zrušenie rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť (viď rozhodnutie NS SR 7Cdo 157/2011).

46. Keďže v danom prípade došlo nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie (neodôvodnením rozhodnutia v časti náhrady trov strán v súlade so zákonnými požiadavkami) k znemožneniu stranám realizovať ich procesné právo na vysvetlenie dôvodov rozhodnutia v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom s poukazom na mieru zlyhania súdu prvej inštancie nie je možné tento nedostatok napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

47. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti druhej a tretej výrokovej vety, ktorou súd rozhodol o náhrade trov konania medzi stranami s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) a c) OSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil v zrušenom rozsahu súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

48. Povinnosťou súdu prvej inštancie v zrušenej časti bude opätovne posúdiť otázku náhrady trov daného konania, vysporiadať sa pritom so všetkými relevantnými námietkami žalobcov, s prihliadnutím tiež na postoj, ktorý k nim zaujali žalovaní a následne vo veci náhrady trov konania opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodniť.

49. Keďže týmto rozhodnutím odvolacieho súdu došlo k čiastočnému zrušeniu preskúmaného rozhodnutia a v rozsahu zrušenia k vráteniu veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v zmysle § 396 ods. 3 CSP rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci o náhrade trov celého konania.

50. Odvolaním žalobcov bol rozsudok napadnutý v celom rozsahu, teda i v časti náhrady trov konania štátu, o ktorej súd prvej inštancie rozhodol vo štvrtom odseku výroku tak, že žalobcom 1 a 2 uložil povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne náhradu trov konania štátu v sume 117,22 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet Okresného súdu Senica. Odvolatelia pritom proti tejto časti rozsudku neuplatnili osobitnú odvoláciu argumentáciu, ide však o výrok, ktorý je závislý od rozhodnutia vo veci samej. Súd rozhodnutie o náhrade trov konania štátu odôvodnil s odkazom na § 148 ods. 1 OSP s tým, že žalobcom, ktorí v konaní nemali žiadny úspech, uložil povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne náhradu trov konania štátu v sume 117,22 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet Okresného súdu Senica, ktorá suma bola zaplatená svedkovi Ing. I., ako svedočné z rozpočtových prostriedkov súdu. Keďže v tejto časti sa odvolací súd stotožňuje právne i vecne s preskúmaným rozhodnutím, rozsudok aj v tejto časti s použitím § 387 CSP potvrdil.

51. Žalobcovia v podanom odvolaní napokon napadli aj posledné dva výroky preskúmaného rozsudku, ktorými im bola uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok z návrhu na vypratanie nehnuteľností argumentujúc tým, že vypratania nehnuteľnosti sa domáhali návrhom z 11.12.2009, súd zmenu návrhu pripustil v roku 2010 a poplatok v roku 2015 s poukazom na § 5 ods. 1, § 8 ods. 1 a § 13 ods. 1 Zákona o súdnych poplatkoch už nebolo možné vyrubiť.

52. Z obsahu spisu vyplýva, že k rozšíreniu žaloby žalobcami o vypratanie nehnuteľnosti došlo podaním datovaným 11.12.2009, ktoré však bolo súdu prvej inštancie doručené až 12.2.2010 (č.l. 194). Túto zmenu návrhu na základe výzvy súdu žalobcovia spresnili a doplnili podaním zo dňa 2.11.2010, doručeným súdu prvej inštancie dňa 4.11.2010 (č.l. 216 spisu), v ktorom uviedli úplné znenie nového petitu. Súd prvej inštancie uznesením č.k. 5C/174/2008-312 zo dňa 31.7.2012 pripustil navrhnutú zmenu petitu v celom rozsahu.

53. V zmysle § 5 ods. 1 písm. a) zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch... v znení neskorších zmien a doplnkov poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ - v znení účinnom v čase vzniku danej poplatkovej povinnosti.

54. V zmysle § 8 ods. 1 citovaného zákona poplatok za podanie návrhu... je splatný vznikom poplatkovej povinnosti.

55. Podľa § 10 ods. 1 citovaného zákona ak nebol zaplatený poplatok splatný podaním návrhu na začatie konania..., prvoinštančný súd vyzve poplatníka, aby poplatok zaplatil v lehote, ktorú určí, spravidla v lehote 10 dní od doručenia výzvy;... Podľa ods. 2 písm. c) pritom pre nezaplatenie poplatku súd konanie nezastaví, ak došlo k rozšíreniu žaloby.

56. Ust. § 13 citovaného zákona zakotvuje preklúziu, podľa ktorej poplatok alebo doplatok poplatku nemožno vyrubiť po uplynutí troch rokov od konca kalendárneho roka, v ktorom sa stal splatným.

57. Z vyššie uvedeného potom vyplýva, že poplatková povinnosť v prípade rozšírenia návrhu žalobcami o vypratanie vznikla podaním tohto rozšíreného návrhu, teda najneskôr dňa 4.11.2010, kedy bol tento návrh na výzvu súdu spresnený a doplnený. Poplatok z rozšíreného návrhu bol pritom splatný vznikom poplatkovej povinnosti, teda podaním návrhu v roku 2010. V zmysle cit. ust. § 13 ods. 1 Zákona o súdnych poplatkoch tento poplatok bolo možné vyrubiť do uplynutia troch rokov od konca kalendárneho roka, v ktorom sa stal splatný, teda do 31.12.2013. Preto ak súd prvej inštancie piatou a šiestou výrokovou vetou uložil žalobcom 1 a 2 zaplatiť súdny poplatok z návrhu na vypratanie nehnuteľností každému v sume 99,50 Eur, rozhodol v rozpore so zákonom v čase, keď už tento súdny poplatok nebolo možné vyrubiť a preto odvolací súd s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. d) CSP, keďže v tejto časti nešlo o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané neexistovali, zrušil.

58. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).